

Архистратизи Божии, служителии Божественныя славы, Ангелов начальницы
и человеков наставницы, полезное нам просите и велию милость,
яко безплотных Архистратизи.
(Кондак архангелам)

Зазимський Благовісник

№8
вересень
2009р

Парафіяльна газета Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є УПЦ + <http://zazimye.info>

Мир Вам, дорогий читачу!

Українці важливі події і дати називають словом "Свято". А це означає, що будь яке свято, маленьке чи велике, повинне наближати нас до святості, до моральної чистоти, до Бога.

І тому, святкуючи день одного з небесних покровителів нашого села архангела Михаїла, звернімо увагу по-перше на духовну складову цього свята. Яку роль відіграє ангельський світ у долі людини, який приклад чистоти і відданості Творцю для себе можна брати із цих святих творінь Божих.

З повагою, редакція.

В НОМЕРІ

Иконография ангелов

Изображения ангелов были известны еще в Ветхозаветной церкви — в скинии Моисея и храме Соломона

стор.2

Кип'ячка. Легенда рідного краю.

Дівчатко-підпасич з попівського двору Волів та овечок із луків шовкових Під вечір швиденько займала додому.

стор.4

Що таке Біблія?

...християни, переконані, що це не просто звичайна людська література, написана виключно завдяки знанням, розуму і таланту тієї або іншої людини.

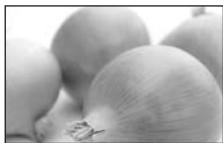
стор.6

Кого в храмі слухати?

...в храмі сьогодні приходять велика кількість людей, що мають своє уявлення про Православ'я.

стор.10

Богослів'я цибулини

Чи увійду я в Царство Боже, чи з'єднаюся з Христом, чи мене чекає вічна загибель?

стор.12

Вчимося будувати діалог

Важливий чинник, що ускладнює стосунки між дітьми і батьками, - невміння батьків спокійно і шанобливо по відношенню до дитини висловлювати свої думки.

стор.14

Чудо архистратига Божого Михаїла - престольне свято в Зазим'ї.

Архистратиг Михаїл є ревнитель слави Божої і покровитель нашого золотoverxого Києва, і це особлива благодать. Ми сповідуємо Бога Творця мира видимого і невидимого. Невидимий мир якраз є миром ангельським.

Хто такі ангели? Це безтілесні духи, які наділені особистістю, розумом і волею та є вісниками Божої слави, вірними слугами Божими, а також нашими покровителями і захисниками, молитвениками і помічниками. Земна історія і подвиги Христа Спасителя пов'язані зі святими ангелами. Вони складають мир

невидимий. Коли Господь хоче відкрити свою благу волю, Він відкривав її через ангелів, які були видимими для людей. Різдво Іоанна Предтечі було проголошене ангелом, Благовіщення - вість про народження Христа Спасителя -- сповістив Архангел Гавриїл. Ангели явилися в ніч Різдва Христового віфлеємським пастухам, співаючи "славу в вишніх Богу і на землі - мир". Вони керували праведним обручником Йосифом, вказуючи йому шлях до Єгипту. А по смерті Ірода ангел, явившись Йосифу, сказав, що він може повертатися до Ізраїльської землі. Ангели укріпляли Христа Спасителя в його первосвященницькому подвигу. Вони були першозвісниками Воскресіння Христового, два ангели явилися після Вознесіння Господнього, заспокоюючи учнів, які були засмучені розлукою з Ісусом Христом і нагадуючи про Друге пришествя, коли знову з'явиться Господь і з Ним святі ангели. Спаситель в Своїй притчі називає Страшний суд жнивими (жатвою), а ангелів - жінцями. Христос з'явиться в Друге пришествя в оточенні великої кількості ангелів. Ангели являлися багатьом угодникам Божим. Так учні преподобного Сергія Радонезького бачили під час Літургії, як стояв біля нього ангел, який співслужив йому в Божественній службі. Преподобний Серафим Саровський бачив під час Літургії Господа в

оточенні багатьох ангелів.

Коли Святим Угодникам являлась Божа Матір, Її завжди супроводжували святі і велика кількість ангелів.

Ангели супроводжують людей протягом усього їхнього життя. Ангел дається людині під час хрещення, оберігає і наставляє нас на дорогу правди і вічного життя. Вони є вісниками слави Божої і нашими покровителями. Велика честь, що предводитель святих сил безтілесних Архангел Михаїл є покровителем нашого Києва. Він допомагає нам благочесно жити і надіятися на спасіння. Нехай же ангели-хоронителі будуть завжди з усіма нами, з нашою Україною та Святою Церквою.

*Митрополит Київський і всієї України
Володимир*

Ангели, будучи служителями любові і миру, радіють нашому покаяттю і успіхам в чеснотах, намагаються наповнювати нас духовними спогляданнями і сприяють нам у всякому добрі.

/Свт. Феодор Єдеський/

Изображение ангелов на иконах

По учению Церкви, Ангелы (от греч. — вестник) — существа одаренные бессмертием, свободной волей, высокими способностями и могуществом. Ангелы — бесплотные духи и поэтому для людей невидимые. Тем не менее, в Православной Церкви имеется очень развитая иконография ангельских чинов. Как изобразить то, что недоступно нашему физическому зрению? Возможно, ли это сделать живописными средствами? Ответ однозначен: да.

Изображения ангелов были известны еще в Ветхозаветной церкви — в скинии Моисея и храме

Соломона, но только лишь в Христианской Церкви (Нового завета) образ св. ангелов, божественных умов, по слову св.Дионисия Ареопагита, предстал во всей полноте и откровении Святого Духа.

Ангелы на иконах — набор символов, которые передают нам не внешний вид, а идею ангелов как посланников Божиих:

крылья — символ быстроты и всепроникновенности;

посох — символ посланничества;

зерцало (сфера в руке с изображением креста или аббревиатуры имени Спасителя) — символ дара

предвидения, которым наделил ангелов Бог;

тороки (развивающиеся золотые "ленты" в волосах) — символ особого слышания Бога и послушания воле Его;

"око" во лбу — символ всевидения; **облик прекрасного юноши** — символ совершенства. Возникает вопрос: правомочна ли именно такая изобразительная символика и есть ли для нее основания? Ответ дает нам Священное Писание, где ангелы посланные Богом, как правило, являлись избранным людям в образе прекрасных, светозарных юношей в белом облачении...

Святой Дионисий Ареопагит, внимательно изучив все места Ветхого и Нового заветов, где есть упоминание об ангелах, их явлениях людям, и, обобщив все эти сведения в книге “О небесной

иерархии”, выделяет девять ангельских чинов: серафимы, херувимы, престолы, как отмеченные наибольшей близостью к Богу; далее — господства, силы, власти и, обращенные непосредственно к человеку, — начала, архангелы и ангелы. Иконографический канон предусматривает изображения только тех ангельских чинов, описания которых есть в Священном Писании, как, например, в книге пророка Иезекииля и в

Откровении св. апостола Иоанна Богослова.

Исходя из этих текстов, и сложилась иконография следующих ангельских чинов: серафимы изображаются шестикрылыми, херувимы — четырехкрылыми, престолы — в виде колес с множеством глаз на ободьях — “...и, плеща их исполнена очес...” (Иез. 1,18).

Изображения Архангелов занимают особое место и в храмовой росписи, и на переносных иконах, и в иконостасе (особенно Архангелы Михаил и Гавриил).

Фигуры Архангелов Михаила и Гавриила, ангелов-хранителей изображаются и в полный рост (например, как ангелов предстояния в иконостасе местного яруса и деисуса), и по пояс или оплечно (например, икона “Ангел златые власа”). Иногда изображаются ангелы и “все” вместе (например, икона Собор Архангела Михаила) или связанное с каким-то их явлением (например “Чудо архангела Михаила в Хонех”) и др.

Итак, иконы ангелов можно часто встретить не только в храмах, но и в домах православных христиан, к ним мы обращаем свои молитвы как хранителям наших душ, как заступникам и оградителям от наветов, искушений и нападений, злых духов, как молитвенников за нас перед Богом.

Літопис Зазим'я

Ювілей Свято-Михайлівського приділу.

19 вересня цього року у Зазимського храму ювілейна дата. Виповнюється 55 років з часу освячення престолу правого приділу в честь архистратига Михаїла.

Настоятелем храму тоді був молодий священник о.Кирило Булавчик.

Його зусиллями приділ було відремонтовано, відновлено іконостас і освячено 19 вересня 1954 року ієрейським чином благочинним Броварського району о.Іоаном Крижанівським у співслужінні о.Кирила і о. диякона Миколая Климчука.

З 1900 року лівий приділ носив назву в честь свт.Феодосія Чернігівського. В 1935 році храм було закрито більшовиками, які перетворили його на зерносклад. Пізніше в 1941 році, коли при німцях відкрили храм, було відновлено і освячено тільки центральну частину храму в честь Воскресіння Христового, два інші приділи не використовувалися для богослужіння.

Мудрість святих:

У Ангелов нет ни ссоры, ни любопрения, ни недоразумения; каждый пользуется собственностью всех, и все вмещают в себе всецелые совершенства, потому что ангельское богатство есть не какое-нибудь ограниченное вещество, которое нужно рассекать, когда требуется разделить его многим, но невещественное стяжание и богатство разумения. И посему-то совершенство их, во всяком пребывая всецелым, всех делает равно богатыми, производя то, что собственное обладание у них несомненно и бесспорно

/свт. Василий Великий/

Оголошення редакції

Редакція газети “Зазимський Благовісник” придбає для своїх потреб **ноутбук** б/в (портативний комп'ютер).
З пропозиціями телефонуйте: 8 067 442 26 87
(диякон Анатолій Слинко)

Кип'ячка.

(легенда нашого краю)

За Промислом Божим і Божий посланник
Апостол Христа — Андрій Первозванний
Провисником був — що на кручах Дніпрових
Народиться місто у славі Христовій...

...Життя вирувало, а в просторі часу
З'явилося поселення: чудне, прекрасне.
І Києвом-градом це місто назвали
І Київська Русь у Христі величалась...

Криниця "Кип'ячка", фото 90-х рр.

... Століття сивіли. Мінялися: назви,
Події, клрдони, братерства, накази.
В літописах пращурів є й Україна.
Держава у славі. Родючі угіддя
Ій випала доля не з легких у світі.
На землі багаті, де люд працьовитий
Вторглися хижі раз-по-раз чужинці.
Траплялось, Зазим'є з єдиним подвір'ям.
Ледь-ледь животіло в трагічних подіях...

... На час улягалися війни і мори
І Київські знову раділи простори.
Між буйними травами й лісу густого
Облаштувалось Зазим'є заново.

Бо знали зазимці ремесла дотепно,
Кипіла в них праця від рання до темна
Пахуче повітря тремтіло від дзвонів...

В селі освящали храм трьохпрестольний
Святим Воскресінням церкву назвали
(До нині у церкві ми Господа славим!)
Збігали століття. І вже Православ'я
Утвердилось вірою в нашому краї.
Тоді й народилась легенда святая,
Що з трепетом люди переповідають...
Чи оповідь-казку, чи дійсність, можливо,
За прашурів наших і Господа диво:

Дівчатко-підпасич з попівського двору
Волів та овечок із луків шовкових
Під вечір швиденько займала додому.
Як раптом в молочнім тумані густому
Почула дзюрчання, води переливи,
І шум мелодійний, казково-чарівний.
Оглянулась — Боже! Стрімкі водограї
У небо блакитне веселками грають.

Козельщанська ікона Божої Матері, хоч не є тією легендарною іконою, але дуже шанується зазимцями.

У світлому сяйві, а сяйво — незвичне,
Освячене Небом. Приманює ближче...
Приманює ближче: «Прийди, подивися!»

Недовго вагалась, шепнула: «Не бійся!»
 Підбігла і враз зупинилась: ікона
 Посеред струмочків на хвилях не тоне.
 Та це ж Богоматір! Бо з малечку знає
 До Неї молитви палкі промовляє.
 А хвилі в обіймах ікону колишуть
 У сяйві Господнім зачалась тиша.
 Зраділа природа, з'явилося чудо,
 І дух благодаті осяяв округу.
 В прозорих, співучих, джерельних слюзинах
 Таїлася Божа незвідана сила.
 І подив і радість дівча охопили
 Щодоуху побігла в село, сповістила:

Купальня “Кип’ячка”, сучасний вигляд.

«Послухайте, людоньки! Гарна новина!»
 Слова застрибали: «В переліску - диво!»
 Ще й Матінка Божа мене осінила!»
 А предки розсудливі, з мудрістю в дружбі
 До церкви зійшлися, відправили службу.
 Поблагословили майбутню дорогу.
 Із співом: “Вірую в Єдиного Бога”!
 На зустріч пішли, зі своїм невідомим.
 Попереду хрест і хоругви, ікони.
 Бентежились душі: «Це ж Божа десниця
 Торкнулась землі і водичка іскриться».
 Сльозами змивали гріхи свої, сором,
 Допоки наблизившись, крикнули хором:
 «О диво предивне! О Боже Всевишній!
 Та ми пред Тобою нечемні та грішні!..»
 Немов підкосила невидима сила —
 На землю припали, склонили коліна.
 І тиша тіснилась. Струмки вигравали
 Дзюрчанням веселим наокож. Не знали,
 Як діяти далі, дотепно, завчасно!?
 Вже місяць уповні освічував ясно...
 Десь сойка в неспокої пурхнула збоку

Імлу розпенехала рожевоцюку.
 Отак до світання молились, як вміли,
 Щоб вичистить душі гріхом осквернілі.
 У новорожденній священній купелі
 Омившись, смиренно пішли по оселях.
 Уже споглядалися люди щасливо,
 І кожний обожнював бачене диво:
 Що Матінка Божа у край завітала
 І силу Господню їм подарувала.
 Вода хвилювалась навкруг невеличка
 Та не утворились озерця ні ріки.
 Земля сотувала води переливи
 І знову до світла несла дивоспіви...

Недовзі старанно і зруб спорудили,
 І кожного літа хід хресний творили.
 Возносили славу Всесильному Богу,
 Ікону віднесли до храму святого.
 Ці диво-джелельця «Кп’ячка» назвали,
 З роками в народі — святинею стала.
 Доземно вклоняючись, Бога хвалили
 Бо в люті морози водичка «кипіла».
 А в літо засушливе йшли до Кип’ячки
 І дощик просили в молитві гарячій.
 У купелях з діточок хворь виганяли,
 Тутешні скотину поїли, бувало.
 Вода лікувала: простуду, гарячку,
 І линула слава про нашу Кип’ячку.

Віки нас єднають. Ми ходим молитися
 Де б’є у ключах життєдайна водиця.
 Вже зруб обновили. Вільха та берізки
 Співають легенду від пра-праколиски.
 Миж Богу вклоняємось, предкам в повазі
 І просимо щиро: «Даждь дощ, землі жаждушій,
 Спасе!»

Ольга ЩИГОЛЬ

Вікіпедія:

Легенда (від лат. *Legenda* «збірка літургійних уривків для щоденної служби») - один з різновидів неказкового прозового фольклору. Поетичний переказ про якусь історичну подію. У переносному значенні відноситься до овіяних славою і захоплюючих подій минулого.

Що таке Біблія?

Роман Маханьков
azbyka.ru

Хто автор?

Коли ми беремо в руки книгу, то насамперед дивимось на обкладинку - цікавимося назвою і авторством. Візьмемо товстий том Синодального видання. Що бачимо? "Біблія. Книги Святого Письма Старого і Нового Заповіту". Тут кожне слово потребує пояснення, окрім, звичайно ж, "Книги".

А ось імені автора ні на обкладинці, ні на титульному листі не знайдемо. Хоча всі чули, що Біблія - це слово Боже, отже, Бог - її Автор. Але як це розуміти?

Перегортаємо сторінку, вивчаємо зміст. Знаходимо багато чого цікавого: Книга Іова, Премудрість Соломона, Євангеліє від Марка... Відразу розуміємо, що Біблія - це збірник книг, написаних різними авторами. Грецьке слово "Біблія" якраз і означає - "книги". Найчастіше імена їх авторів нам відомі, іноді - наприклад, у разі Книги Іова, Макавейських книг, Книг Царств - ми не знаємо, хто саме створив ці тексти.

При цьому ми, християни, переконані, що це не просто звичайна людська література, написана виключно завдяки знанням, розуму і таланту тієї або іншої людини. Всі книги Святого Письма - богонатхненні. Через ці книги з нами говорить Сам Бог. Але звідси не витікає, що люди-автори біблійських книг - царі, пастухи, воєначальники, філософи, рибаки, лікарі - були всього лише роботами, що механічно писали під диктовку Бога. У цьому сенсі Біблія відрізняється від священних книг всіх інших релігій. Узяти хоч би Коран. Для мусульман це буквальне слово аллаха, яке було продиктовано Мухаммаду, що не вмів читати і писати. Як точно відмітив один мусульманський богослов: "У християн Бог став Людиною, у нас Він став Книгою".

Бог, поза сумнівом, впливав на авторів біблійських книг, але вони писали, не відчуючи себе всього лише олівцем в Божій руці. Вони використовували свої знання, досвід, спиралися на існуючі книжкові традиції, застосовували зврати, близькі і зрозумілі тим, кому призначалися їх писання. Їх з повним правом можна називати авторами. Більш того, в кожній книзі є особливості авторського стилю. Але у всіх у них був один і той же Співавтор - Бог.

Тут же виникає питання: а чи збереглася ця

так, збереглася.

Богонатхненність полягає не тільки в тому, що стародавні автори Біблії пережили особливі духовні стани, безпосередню дію Божу. Оскільки християни вірять, що Церква керується Духом Святим, то переклади Біблії різними мовами, які прийняла Церква, теж вважаються богонатхненими, при всіх філологічних відмінностях перекладів Біблії від грецького тексту - ми можемо бути впевнені: це як і раніше слово Боже. Нарешті, і це, напевно, найголовніше, Бог впливав і завжди діє на тих людей, хто читав і читає Святе Письмо.

Крім того, в традиційних стародавніх культурах зміст переписуваного тексту зберігався нітрохи не гірше, ніж в сучасній культурі з її ксероксами і сканерами. І хоча над переписуванням текстів трудилися багато людей в різних місцях і в рукописи могли закрастися філологічні помилки, але веровчительний зміст текстів не мінявся. Спеціально ж змінювати слово Боже або вставляти в нього щось від себе нікому, окрім еретиків, і в голову не могло прийти. Якщо ж випадкові філологічні помилки спотворювали віровчительний зміст якихось біблійських

рукописів, такі тексти відразу відкидалися Церквою.

Часто кажуть, що в Біблії багато суперечностей. Це окрема тема. Для нас зараз важливе інше. Ці так звані суперечності доводять, що сучасний текст Святого Письма не був спотворений. Якби у переписувачів була можливість вносити якісь принципові правки або зміни - насамперед вони згладили б саме ці суперечності.

Хто такий педагог?

Біблія не виникла відразу. Книги, що увійшли до її складу, писалися впродовж півтори тисячі років, і саме створення цих книг відбувалося не випадково. Воно було нерозривно пов'язане з історією єврейського народу - а вірніше сказати, з історією стосунків вибраного народу зі своїм Богом. Біблія складається з двох частин.

Велика (і за об'ємом, і за тривалістю формування) частина Біблії називається Старим Заповітом. Менша - це Новий Заповіт.

Зазвичай люди, вперше охочі прочитати Біблію, відкривають її з першої сторінки, з Книги Буття - першої

книги Старого Заповіту. Дуже небагато продовжують читання далі декількох сторінок. Причин цьому багато, але не в останню чергу впливає те, що сучасній людині незрозуміло, навіщо це написано. Ну гаразд, перші розділи Книги Буття, де мовиться про створення світу і людини, про рай, про гріхопадіння...

Але все подальше... До чого воно? Детальні оповідання про історію виникнення і життя єврейського народу, довгі перерахування, пророцтва... Тому, хто "не в темі", зрозуміти це важко.

З християнської точки зору, зрозуміти сенс

Старого Заповіту можна тільки в світлі Заповіту Нового. Обидві частини Біблії говорять про одну Особу - Ііуса Христа.

Проте на сторінках Старого Заповіту ви не знайдете прямих згадок про Ііуса.

Старий Заповіт написаний як пророцтво про Новий Заповіт, і сенс багатьох старозавітних подій розкривається тільки в нім. Тому починати читання Біблії краще з Нового Заповіту, з Євангелій. Після цього набагато зрозумілішими стануть і старозавітні книги. І це - не від нехтування Старим Заповітом, адже без нього, у свою чергу, неможливо зрозуміти зміст Нового Заповіту. Такий ось парадокс, здається...

Зміст Старого Заповіту найкраще визначив апостол Павло, назвавши його "діководителем до Христа" (Гал. 3:24). Античний педагог (а саме так звучить грецькою слово "діководитель") грав зовсім іншу роль, ніж сьогодні. Він нічому не вчив, а водив дитину в школу і дивився, щоб вона не бешкетувала. У Старому Заповіті є багато етичних заповідей, але спастися, навіть виконуючи їх точно, не можна. Для спасіння потрібний Христос, про пришествя Якого мовиться в Новому Заповіті. Призначення Старого Заповіту з його заповідями - привести людину до того стану, в якому вона здатна прийняти і повірити в Христа. Самі по собі старозавітні заповіді здаються сучасній людині очевидними: не можна красти, вбивати, бажати дружини ближнього свого і так далі. Але уявіть собі етичний стан, в якому знаходилося людство, якщо Сам Бог через

Призначення Старого Заповіту з його заповідями - привести людину до того стану, в якому вона здатна прийняти і повірити в Христа.

Одкровення вимушений заповідати те, що сьогодні здається само собою зрозумілим!

Християнство говорить, що гріх не просто відокремлює людину від Бога. Це ще і смертельна хвороба. Наприклад, якщо людина хвора на СНІД, вона може приймати препарати, які підтримуватимуть життя, але зцілити вони не можуть. Саме таку дію мають на хвору гріхом людину старозавітні заповіді. Тільки Христос приходить і дає людині ліки, які зціляють її.

Хто був "редактором"?

Навіть люди, малознайомі зі Святим Письмом, могли чути, що Біблія - церковна книга. Іноді це викликає обурення: "Чому то Церква намагається приватизувати Біблію, яка є загальнокультурною цінність?" Але обурюйтесь - не обурюйтесь, а це дійсно так. Біблія виникла не в світських салонах. Будь-який священний текст - це породження якоїсь релігійної традиції. Біблія вторинна по відношенню до Церкви. Її породила саме Церква. У митрополита Сурозького Антонія є дуже вірна думка, що кожна християнська община має бути здатною написати Біблію, тому що Біблія - це опис живого досвіду бого-спілкування, який доступний будь-якій християнській общині. На Літургії,

причащаючись Тіла і Крові Христа, ми переживаємо те, що переживали апостоли на Таємній Вечері. Якщо припустити, що не стане Біблії, християнство все одно існуватиме - тому що Біблія сама породжена Церквою - спочатку старозавітною, а потім і новозавітною.

Тому не варто обурюватися, коли Церква називає Біблію своєю власністю і говорить, що правильне її розуміння поза Церквою неможливе.

Звичайно, Святе Письмо можна читати як літературну або історичну пам'ятку. Але це буде те ж, що розглядати скрипку Страдіварі в музеї.

Вона красива, старовинна, але як музейний експонат скрипка не виконує своєї функції, не служить тому, ради чого її створював майстер. До речі, намагатися сприймати Біблію тільки як культурну пам'ятку почали по історичних мірках порівняно недавно - в XVIII-XIX століттях.

Але Церква не тільки створила і зберігала Біблію. Вона ще і сформувала те, що в науці називається

"Біблейським каноном" - тобто з безлічі різних текстів, що виникали в християнському середовищі, зуміла відібрати ті, які дійсно богонатхненні. Це відбулося в IV столітті, на церковних Соборах. Згідно з церковним вченням, на Соборах проявляє Свою волю Бог. Не тільки на підставі свого досвіду, знань або тим більше якихось пристрастей вирішували християнські єпископи, які тексти визнати священними, а які ні. У момент ухвалення рішення на них впливав Дух Святий. Звичайно, для невірної людини це - не аргумент. Але знати, що біблійський канон міг виникнути тільки в контексті життя Церкви, потрібно хоч би із загальнокультурних міркувань.

А що ж відкинуті тексти? Їх загальна назва - апокрифи. Далеко не всі з них відкинуті за які-небудь спотворення самої суті християнства. Є і цілком благочестиві і навіть авторитетні тексти. Просто ці писання - людські. Всього лише людські. Інші ж апокрифи церковна свідомість відхилила через те, що вони малюють такий образ Христа, який не має нічого спільного з християнською вірою. Наприклад, Христос, що жорстоко і дріб'язково мстить своїм кривдникам. Христос, що здійснює фантастичні чудеса не з милосердя і любові, а просто

ефекту ради...

Звичайно, Церква не могла прийняти цього. Крім того і історичний, і філологічний аналіз апокрифів показує, що в більшості своїй вони створені вже після I століття на основі раніше написаних канонічних текстів.

* * *

На Біблію можна дивитися по-різному: як на міфологію або стародавню пам'ятку літератури, як на збірку мудрості чи історію розвитку моралі, моральності і загальнолюдських цінностей.

Але парадокс Біблії в тому, що погляд на неї, відношення до неї не визначається ні літературними, ні історичними достоїнствами цієї Книги, ні рівнем освіти, ні навіть

тим, яким ступенем моральності володіє її читач. Ставлення до Біблії - це ставлення до Того, про Кого вона свідчить - до Ісуса Христа. Християни вірять, що Він - Бог, що став людиною заради спасіння людей від гріха. І Він не писав ніяких книг. Він прийшов до людей Сам. Був час, коли християнство існувало і без Біблії, але без Христа воно не могло і не може існувати.

Мета життя в Церкві - єднання не з Біблією, а з Христом. І якщо ми це розуміємо, то Біблія може стати для нас справжнім дієводителем до Нього.

Мета життя в Церкві - єднання не з Біблією, а з Христом. І якщо ми це розуміємо, то Біблія може стати для нас справжнім дієводителем до Нього.

Довідка про Біблію:

Мова Біблії

Книги Старого Заповіту були написані старовірською і близькою їй арамейською мовами (є припущення, що саме арамейською розмовляв Христос). Найбільш стародавній, важливий і точний переклад Старого Заповіту був зроблений в III столітті до Р. Х, коли за указом єгипетського царя Птолемея II Філадельфа всю Біблію переклали грецькою мовою. За переказами, цю складну роботу виконали 72 перекладачі, запрошені з Палестини. Тому перший переклад Старого Заповіту з єврейської на грецьку пізніше назвали Септуагінта ("переклад Сімдесяти" - лат.).

Мова всіх книг Нового Заповіту - грецька, хоча їх автори були іудеями.

Річ у тому, що з III століття до Р. Х., коли пройшли завойовницькі походи Олександра Македонського, грецька мова стала "міжнародною" мовою Східного Середземномор'я. До часу Р і з д в а Христового майже всім

"цивілізованим" володів Рим, але грецька мова не

здавала свої позиції. І якщо люди східної частини Римської імперії хотіли зрозуміти один одного, вони спілкувалися не латинською, а грецькою.

Тому учні Христа, які понесли "благу звістку" (Євангеліє - гр.) про спасіння у всі кінці імперії, проповідували і писали саме грецькою.

На той час, коли при Константині Великому Римська імперія прийняла християнство, Новий Заповіт був частково перекладений деякими мовами стародавнього світу: латинською, сирійською, коптською (єгипетською). У 405 році Ієронім Стридонський закінчив свою працю по перекладу всієї Біблії латинською мовою. Цей переклад отримав назву "Вульгата" (загальнодоступна - лат.). У XVI столітті римо-католицька Церква визнала його офіційним і обов'язковим для всіх католиків.

У другій половині IX століття

спеціально для перекладу Біблії брати Кирило і Мефодій створили слов'янську азбуку, а потім переклали все Святе Письмо мовою слов'ян. Разом з Хрещенням Русь прийняла і цей переклад Біблії. Необхідність перекладу Біблії на розмовну мову почала відчуватися тільки в XVIII ст., а почата така праця була в XIX. Нарешті, в 1876 році Російська Православна Церква схвалила і випустила цей переклад, названий "синодним", що до цих пір залишається безумовно найкращим. Якщо ви відкриєте майже будь-яке видання Біблії, то на першій сторінці побачите фразу "синодний переклад". Його використовують різні християнські конфесії, але сам текст Біблії у виданнях, де надрукована така фраза, скрізь однаковий і є своєрідним "знаком якості" російських видань Біблії.

Перші рукописи Біблії

Біблія дійшла до нас у вигляді рукописів III ст. до Р.Х. - XII ст. після Р. Х. Найдавніший знайдений текст Старого Заповіту відноситься приблизно до 200 р. до Р. Х. Це Декалог, тобто десять заповідей Мойсеевого Закону. Довгий час він вважався мало не єдиним доказом стародавнього походження Біблії, тому що далі йшов гігантський часовий розрив і майже всі наступні відомі науці рукописи Старого

Заповіту датувалися вже VIII століттям після Р. Х. Але в 1947 році в Палестині на побережжі Мертвого моря в містечку Кумран були знайдені рукописи Старого Заповіту, які відносяться до II ст. до Р.Х., - I ст. після Р. Х. Більшість з них ідентичні сучасному тексту.

На сьогоднішній день найстаріший рукопис Нового Заповіту - шматочок папірусу величиною з долоню з фрагментом Євангелія від Іоанна.

Він знайдений в Єгипті і датується приблизно 125 р. Виходить, що цей рукопис всього на три десятиліття молодший за оригінал, адже за оцінками вчених Іоанн Богослов, один з дванадцяти апостолів Ісуса Христа, написав своє Євангеліє в кінці 90-х років I століття. Для порівняння: рукописи Гомера і античних авторів на декілька століть відстають від часу написання самих книг.

Скільки книг в Біблії?

У Новому Заповіті 27 книг. Це число постійне, воно визнається всіма християнськими конфесіями. Число книг Старого Заповіту коливається від 39 до 50.

Річ у тому, що спірні одинадцять книг не збереглися єврейською мовою, а існують тільки на грецькою, правда, переклад цей дуже стародавній - Септуагінта.

Православна і Католицька Церкви включають їх в Біблію, називаючи неканонічними, у католиків вони називаються другоканонічними. Канон - це список священних книг, які визнаються Церквою справжніми. Але в даному випадку слово "неканонічний" не означає "підроблений", просто ці книги не збереглися єврейською мовою і Церква дещо суворо і неоднозначно відноситься до їх богонатхненності.

Звідки назва у Біблії?

Приблизно за 20 км на північ від міста Бейрута на побережжі Середземного моря знаходиться невелике місто Джібел (нині арабське, а у минулому фінікійське). Євреї називали це портове місто - Гевал, а греки - Біблос. Фінікійці були першокласними купцями - посередниками між Грецією і Єгиптом. Через порт Біблос до Греції доставлявся єгипетський папірус. З часом назва фінікійського порту набула загального значення і почала позначати в грецькій мові книгу. Таким чином, слово "біблос" (або "бібліон") перекладається як "книга". Множина від цього слова - Біблія - завжди пишеться з великої букви, перейшло в такий формі у всі нові європейські мови і вживається тільки по відношенню до Святого Письма християн.

БУДІВНИЦТВО ДУХОВНОГО ЦЕНТРУ

Продовжується будівництво **Духовно-просвітницького центру** при Свято-Воскресенському храмі.

Ця будівля має стати центром церковно-приходського життя. Тут буде баптистерій (хрестильний храм) для дорослих і малих, аудиторії для лекцій, бібліотека, церковний музей, просфорня, трапезна, кімнати для паломників.

На сьогоднішній день з Божою допомогою перекидається дах, незабаром треба переходити до внутрішніх робіт. І це тільки початок, далі ще дуже багато роботи і капіталовкладень. Надіємося на Вашу посильну допомогу в добрій справі православного просвітництва.

Реквізити для пожертвувань:

КРД "Райффайзен Банк Аваль" м.Бровари МФО
322904 рахунок 26006697142867 ЄДРПУ код.2356986
тел.: 8 067 442 26 87

Новонаверненого християнина, що переступив церковний поріг, дійсно ніхто не зустрічає з транспарантами, або з табличками, як іноземця в аеропорту.

А тому в ролі довіреної особи і порадики деколи виявляється перша людина, до якої «не страшно» підійти.

Жінка, що стоїть біля «прилавка», де записують для поминання імена; бабуса, що наглядає за свічником; нарешті, просто «досвідчена прихожанка» - вірніше, людина, вигляд якої «свідчить про досвідченість» в церковному житті. Саме на їх суд пропонуються різні, деколи заплутані життєві розповіді, які супроводжуються питаннями: «А чи можна мені причащатися?». Або: «І як нам тепер його охрестити?». А також універсальним: «І ось що з цим можна зробити?»

Думка про те, що як продавець в церковній лавці, так і прибиральниця або вівтарники, давати подібних порад не «уповноважені», у цей момент

самих. І приходячи на служби, звикаючи до церковного життя, вони все ж таки так і залишаються в рамках свого. А потім, ставши «досвідченими прихожанами», починають учити цим власним уявленням інших. Досить часто подібні повчання спонукають новоспечених християн шукати в Церкві чогось особливого. Особливо «благодатних» храмів, особливо ревнотних духівників, особливо швидких і «чудових» зцілень.

Нерідко людину «з мирських», що зважилася поділитися тією або іншою проблемою, зустрічають непорушною думкою: з цим вам,

Кого в храмі слухати?

Олена САПАЄВА

відходить на задній план.

Адже ми і не «за посадою» у них все це питаємо, а по-людськи... Так то воно так, тільки ось, питаючи у людини її особисту думку, не варто чекати у відповідь непогрішмих істин. Навіть якщо ця людина простояла біля центрального свічника, як нам здається, не один десяток років.

Парадоксально, але факт: багато церковних марновіств народжуються якраз в цьому середовищі ревнотних прихожан. Оскільки храм для людей, які проводять в ньому цілий день, мимоволі стає місцем спілкування і «обміну інформацією». А чутками, як відомо, земля повниться.

Порадити, до речі, можуть все що завгодно.

Наприклад, поставити по одній свічці на кожен церковний свічник і замовити сорокоусти в трьох (обов'язково в трьох) храмах. Або прочитати сорок акафістів якому-небудь святому - не пояснюючи навіть, який в цьому сенс. А якщо суть незрозуміла - то і користь від цього, м'яко кажучи, сумнівна.

Втім, головна біда, кажуть священники, навіть не в тому, що хтось «з розумним виглядом» може дати нам абсолютно безглузду раду. А в тому, що в храми сьогодні приходять велика кількість людей, що мають своє уявлення про Православ'я.

Якусь «вигадану» віру, зрозумілу і зручну для них

звичайно, треба поїхати до старця. І прихожанин, що не відбувся ще, відправляється в довгі, іноді нескінченні пошукання і пошуки, думаючи, що в звичайному приходському храмі вже ні в чому не знайде допомоги в своїй «винятковій» біді. Коли-небудь він, можливо, потрапить на сповідь до священника, який розкриє йому очі. І здивовано виправдовуватиметься: а мені так сказали. Тільки ось - хто сказав?

Дійсно, й імені не запам'ятав.

Відповідь на питання, кого в храмі слухати, здається вкрай простою: священника - і, звичайно ж, Бога. Складність в іншому - чи вміємо ми їх почути? Зрозуміти, що батюшка звертається до нас не тільки тоді, коли ми просимо його знатися на «конкретно нашої» історії, - але і словами проповіді, сказаної за кожною недільною службою і так недбало часом сприйнятої нами.

Що Бог говорить з людиною не тільки за допомогою чудес - але і словами Євангелія, яке тут і зараз, на богослужінні, читається для людей, що зібралися. І що щира сповідь варта багатьох тисяч свічок, бездумно поставлених до «потрібної» ікони за здоров'я. Адже саме з цього - з тверезої оцінки і переосмислення свого життя, з очищення душі в Таїнстві сповіді - і починається, з досвіду багатьох віруючих, справжній шлях в православній вірі.

14 серпня - Свято Хреста Господнього.

Богослів'я цибулини

Андрій ДЕСНИЦЬКИЙ,
інтернет-журнал "Амвон"

Немає для християнина важливішого питання, ніж питання про спасіння. Чи увійду я в Царство Боже, чи з'єднаюся з Христом, чи мене чекає вічна загибель? Власне, все християнство - пошук практичної відповіді на це питання для кожної людини.

Але разом з тим здається деколи, що немає і більш суперечливого питання з погляду теорії. Хто саме буде спасений? Одні наполегливо повторюють: немає порятунку поза Церквою, так що серед врятованих будуть тільки християни, причому тільки православні християни, і звичайно ж, тільки з правильної (нашої власної) церкви. Звучить дещо по-сектантськи. Інші, навпаки, нагадують, що церква молиться «за всіх і за вся», і наполягають, що спасенною може бути будь-яка людина, якщо вона чесно шукала Бога або просто виконував Його заповіді, адже практично кожен з нас може навести приклад мусульманина, буддиста, атеїста, який жив чистіше і краще переважної більшості християн.

Але якщо так, то для чого тоді Церква?

Обидві крайнощі, очевидно, невірні, але де золота середина між ними? Втім, якщо навіть залишити осторонь суперечку про межі Церкви, то ситуація не простіша. З одного боку, грізним попередженням звучать слова Письма: *«І якщо праведник ледве врятується, то нечестивий і грішний де буде?»* (1 Петра 4:18). Їм вторять великі подвижники старовини, які ніби заперечують можливість власного порятунку, наприклад, преп. Пімен Великий говорить перед смертю учням: *«Запевняю вас, куди увергнуть сатану, туди увергнуть і мене»*. Але якщо таке сказала людина, яка є нам зразком християнського життя, то у нас вже точно немає взагалі жодних шансів?

А з іншого боку, православні хоч і відкидають католицьке вчення про чистилище, де грішник міг би отримати тимчасове покарання і очиститися від своїх гріхів, але охоче наводять власні розповіді, по суті, дуже схожі на це саме чистилище.

І в цих розповідях постійно звучить один мотив (наприклад, в житті св. Петра Мученика): нікчемна мала добра справа, який-небудь шматок хліба, з роздратуванням кинутий в обличчя жебракові, раптом несподівано переважає безліч тяжких гріхів, і людина вільно входить в рай.

Якщо так, то, мабуть, взагалі всі спасуться, адже немає такого лиходія, який хоч би раз не вчинив доброї справи?

Нарешті, при чому тут взагалі справи? У щоденному молитовному правилі ми покликані ясно заявити

Богові, що на них ми абсолютно не сподіваємося: *«аще бо от дел спасеши мя, несть се благодать и дар, но долг паче... Вера же вместо дел да вменится мне, не обрящеши бо дел отнюд оправдающих мя»*. Про те ж багато і детально писав і апостол Павло. А з іншого боку, *«віра без справ мертва»* (Іакова 2:20), і всі розмови про дотримання заповідей, пости і молитви ясно стверджують величезну значущість цих справ для спасіння. І той же самий Павло раптом заявляє, що є цілий список вчинків, прихильникам яких закритий вхід в Царство Боже (1 Коринфянам 6:9-10). То важливі справи чи ні?

І Церква, пропонуючи нам стільки віровчительних визначень з безлічі інших питань, чомусь не поспішає внести тут ясність, не каже нам: «спасуться ті і лише ті, хто...» або ж «спасуться всі, хто...» З нашого боку це не порожня цікавість, нам важливо зрозуміти про себе і про своїх близьких: спасенні чи ні? Хтось з наших рідних і друзів помер хрещеним, але нецерковним, а хтось був атеїстом або мусульманином, але прожив надзвичайно гідне життя, а хтось був полум'яним комуністом і багато натворив всякого... Чи є для них надія? І чи є вона особисто для мене? Чому ми знаходимо в церковному Переданні стільки всього різного?

Напевно, тому, що різними бувають люди. Річ навіть не в тому, що один схильний до непримиренної строгості, а інший - до зворушливого всепрощення. Наші обставини бувають різними, і одній людині іноді треба нагадати про серйозність гріха і покавання, про можливість вічної загибелі - а іншу, навпаки, варто підбадьорити надією на прощення і милість Божу.

А головне, Церква визнає межі своєї компетенції. Долю кожної людини у вічності вирішує Господь, що створив її і помер за неї на Хресті.

Ми можемо розуміти, що впливає на це рішення, але ми не можемо навіть приблизно визначити його самі. Ми тільки знаємо, що кожного з нас, без винятку, Господь любить сильніше, ніж будь-хто з людей, і знаємо, що все можливе для нашого спасіння було і буде зроблено. Від кожної людини залежить тільки одне: прийняти це спасіння чи відкинути, причому не тільки на словах, але і самим своїм життям. І ніхто,

навіть Бог, за нас цей вибір не зробить.

Тому нам залишається тільки думати про спасіння в образах і притчах. Так поступав колись і Христос, кажучи, наприклад, що *«зручніше верблюдаві пройти крізь вушко голки, ніж багатому увійти до Царства Божого»* (Марк 10:25).

Богослів'я цибулини

Богослови наступних століть винаходили різні пояснення: наприклад, що в Єрусалимі були маленькі ворота, що називалися вушками голки, куди верблюд все ж таки проходив, хоч і ледве.

Але, на жаль, немає ніяких відомостей, що такі ворота дійсно існували. Отже, виходить: багатий взагалі туди не пройде, ніяк. Привід для відчаю? *«Людам це неможливо, але не Богові, бо все можливо Богові»* - так відповідає Христос на подив учнів.

Може, в цьому і є головна розгадка? Великий подвижник на смертному одрі говорить, що за власні заслуги його можуть удостоїти лише того ж місця, що і сатану. Він при всьому своєму духовному багатстві подібний до того самого верблюда. І в той же час останнього грішника Бог може помилувати, пам'ятаючи про єдиний добрий вчинок - ні, грішник зовсім не сплатив цим вчинком квиток в рай, але він став, можливо, останнім залишком богоподібності в цій людині. Так Господь визнає в людині Свій образ і спасає цей образ для Царства.

У романі Ф.М. Достоевського «Брати Карамазові» наведена, можливо, найяскравіша притча на цю тему. Що цікаво, вона далеко не тільки християнська: подібну історію розповідають і буддисти, і вже важко зрозуміти, хто у кого її запозичив.

А сама притча така:

Померла одна сердита бабця, і потрапила вона у вогненне озеро. Її ангел-хранитель зміг пригадати за

нею тільки одну добру справу: якось вона полола в городі і подала цибулину жебрацці. І ось Бог повелів ангелові узяти цю цибулину і опустити в озеро: якщо вона зуміє вибратися по ній, то піде в рай.

Так ангел і поступив, і майже вже витягнув бабцю, як та помітила, що разом з нею з вогненного озера лізуть в рай інші, вчепившись за її цибулину, адже і сама вона на ній ледве могла втриматися!

«Моя цибулина, а не ваша!» - заволатала бабця, і цибулина негайно обірвалася.

Господь був готовий прийняти цю жінку в Своє Царство, але вона сама виявилася до цього не готовою.

Якби вона увійшла до Царства, то внесла б з собою всю свою злість, заздрість і нетерпимість - і рай перетворився б на пекло для неї самої і для тих, хто опинився б поряд з нею. Їй було дано прощення гріхів, але виявилось, що цього

мало: потрібно ще переродитися духовно, щоб спілкуватися з іншими людьми так, як ангели спілкуються з нами. Це, зрозуміло, теж не справа рук людських, це творить в нас тільки Господь, але ми можемо прийняти Його дію в нас або відкинути. Погодитися, щоб нас «переробили для раю» - або почати переробляти рай під себе, чого нам абсолютно точно не дозволять (або дозволять в індивідуальному порядку, але це тоді вже буде ніякий не рай, а наше особисте, за власною міркою скроєне пекло). У православному Переданні ця переробка людини називається «обоженням», і всі наші зусилля на землі: виконання заповідей, аскеза, добрі справи і молитви - є лише спроба дати Богові здійснити її в нас. А фінішна межа прихована поки від наших очей.

Я не знаю нічого точно, але здається мені, що саме тут лежить ключ до пояснення всіх цих нерозумінь.

Допоможіть діткам!

Від імені батьків дітей та від Української Відкритої Асоціації Організацій, Груп та Осіб, які працюють з дітьми, що страждають онкозахворюваннями, хочемо висловити подяку всім не байдужим людям до чужого горя і біди. Спаси вас Господи, за вашу милосердність, за ваше співчуття і турботу про ближнього!

По благословінню настоятеля з 2006 року в храмі проводиться збір пожертвуваль на лікування онкохворих дітей.

Не залиштеся осторонь чужої біди, допоможіть їм вижити!

На адресу храму надходять листи вдячності від батьків.

<http://donor.org.ua>

Вчимося будувати діалог

Дуже важливий чинник, що ускладнює стосунки між дітьми і батьками, - невміння батьків спокійно і шанобливо по відношенню до дитини висловлювати свої думки. Нерідко дорослі не можуть спокійно і чітко пояснити дитині, чого вони від неї хочуть, тобто озвучити їй свої очікування.

При цьому вони постійно її сварять, просять сторонніх людей, щоб ті пояснили синові або дочці, якими ймовірно їй треба бути.

Уміння правильно обговорити виниклу проблему з дитиною - це ще один важливий момент

педагогічного мистецтва батьків. «Це можливо, якщо з раннього дитинства встановлювати діалог, а не монолог, - пише митрополит Антоній Сурозький. - А якщо дитина має бути тільки вухами, а батьки тільки голосом, то нічого не виходить. Але якщо з найранішого дитинства батьки виявляли цікавість: ти мені цікавий!

Кожна твоя думка мені цікава, весь твій досвід і всі рухи розуму і душі цікаві, поясни, я не розумію... Біда з

батьками в тому, що вони майже завжди займають таку позицію: я розумію, а ти не розумієш...

А якщо батьки говорили б (що просто правда): «Я не розумію, ти мені поясни, дуже багато що могло б бути пояснено. Тому що діти з готовністю пояснюють, що вони думають, якщо не очікують, що їм тут же доведуть, що вони не мають рації». Але як створити хорошу основу для діалогу?

Перш за все стати спокійним і впевненим. Сьогодні багато батьків виглядають пригніченими, такими, що втратили надію, безсилими. Їх поведінка часто коливається між владним примусом, за допомогою якого вони намагаються «вжити заходів», і бездіяльною вседозволеністю «демократів», що бояться обмежити «свободу дитини».

Щоб досягти спокою і впевненості, потрібно наступне:

- пригадати, що ви відповідаєте за виховання, ваш обов'язок - передати свої життєві принципи і цінності дітям;

- постаратися знайти віру в себе. Зрозумійте, що будь-які крайнощі батьківського виховання (нервовий крик, пасивність) походять від невпевненості в собі, в

своїх батьківських повноваженнях;

- не вимагайте від себе неможливого, пам'ятайте, що ваш син (дочка) - самостійна особа, на яку неможливо вплинути, якщо загублена довіра.

Бути послідовним у стосунках з дітьми. Багато хто

думає, що доб'ються довіри і любові дітей тільки якщо поводитимуться з ними «дружно». Стати для дитини іншим якоюсь мірою, поза сумнівом, добре, але слід розуміти, що ваша «приятельська» позиція може дозволяти їй час від часу виходити за рамки «можна» і «не можна» у ваших стосунках.

Приятельські стосунки стають небезпечними у випадках, коли:

- батько забуває про свою роль вихователя, яка тримає-

ться на авторитеті;

- поведінка батька по відношенню до дитини стає двозначною, нерішучою, непослідовною, а іноді і дитячою (мстивість, безвідповідальність, поведінка за принципом «на зло»).

Твердість і послідовність - дуже важливі батьківські якості, що приносять спокій, ясність думки. Бути з дітьми твердим - зовсім не означає бути грубим.

Просто людина з дитинства повинна звикати до того, що на цьому світі є певні межі і правила, яких потрібно дотримуватися.

Навчити дитину відповідальності і самостійності. Цього можна досягти таким чином:

- пропонувати зрозумілі і чіткі правила: «Роби так, а так не роби», поступово перекладаючи відповідальність за виконання цих правил на саму дитину;

- допускати можливість незгоди з боку дитини, якщо при цьому вона виражає її шанобливо по відношенню до батька;

- не виконувати за неї справи, за які вона особисто відповідальна;

- дозволяти дитині діяти самостійно, експериментувати, але при цьому вона повинна відповідати за

наслідки своїх рішень і виправляти помилки;

- допомогти їй розкрити свої сильні сторони.

Кажучи про помилки і слабкі сторони дитини, не робити висновків, що далеко йдуть, не ображати її особистість. Людина і її вчинок - не одне і те ж!

Скажіть синові (дочці) про свою невдоволеність конкретним вчинком, але не узагальнюйте вчинок до особового рівня, не переходьте на образи особистості дитини. Наприклад, не називайте її тупою за двійку, за запах пива - не пророкуйте «алкоголізм».

Дівчинку, яку вперше ввечері помітили в компанії хлопчиків, не називайте тим словом, яким деякі люблячі мами лають в подібних випадках своїх дочок.

Не використовуйте в спілкуванні з дитиною іронію і сарказм.

Не принижуйте дитину перед іншими людьми, не розповідайте іншим про її помилки.

Ніколи-ніколи-ніколи не переходьте на рівень особистих образ!

А зараз - дійте! Знайдіть найбільш сприятливий для вас і вашого сина (або дочки) час і обговоріть з ним те, що хвилює вас. Розкажіть про свої почуття з приводу ситуації, що схвилювала вас, ні в якому разі не стверджуючи, що саме такий стан речей насправді. Коли ваш співбесідник говорить - уважно слухайте, не перебивайте, постарайтеся його зрозуміти.

Головне завдання подібного діалогу - знайти компромісне рішення, навчити дитину переходити на взаємоприйнятну позицію.

інтернет-журнал "Амвон"

Для батьків: заклик твоєї дитини

НЕ ДАВАЙ, мені все, про що я тебе прошу, бо це мене розбешує, іноді я просто випробовую тебе.

НЕ БІЙСЯ бути зі мною рішучим і вольовим. Це потрібно мені, бо дає відчуття безпеки.

НЕ ДОЗВОЛЯЙ мені набувати поганих звичок. Надіюся, що ти допоможеш мені виявити їх ще у зародку.

НЕ ЧИНИ так, щоб я почував себе меншим, ніж я є. Бо тоді буду поводитися нерозумно і смішно, щоб здаватися "великим".

НЕ КАРТАЙ мене у присутності інших. Найкраще мені допомагає, коли ти говориш зі мною спокійно і без свідків.

НЕ ОБЕРІГАЙ мене від наслідків. Мені потрібен також і гіркий досвід.

НЕ СПРИЧИНЮЙСЯ до того, щоб я вважав свої помилки гріхами. Це зачіпає моє почуття гідності.

НЕ ПЕРЕЙМАЙСЯ надмірно, коли говорю: "Я тебе не люблю". Не тебе я не люблю, а твою владність, яка нищить мене.

НЕ ПЕРЕЖИВАЙ надмірно через мої малі недуги. Вони просто привертають твою увагу, яка мені потрібна.

НЕ БУРЧИ. Якщо будеш це робити, то я боронитимусь, "вдаючи глухого".

НЕ ОБІЦЯЙ нерозважливо. Бо почувуюся дуже розчарованим, коли ти не виконуєш обіцянок.

НЕ ЗАБУВАЙ, що не можу проявити себе так добре, як би мені хотілося. Тому деколи я розминаюся з правдою.

НЕ ПЕРЕОЦІНЮЙ моєї чесності. Це мене сковує, і я починаю говорити неправду.

НЕ ЗМІНЮЙ своїх правил поведінки з огляду на

обставини. Це викликає в мені неспокій і недовіру до тебе.

НЕ НЕХТУЙ мене, коли ставлю тобі запитання. Бо тоді я перестану тебе питати, а відповіді шукатиму деінде.

НЕ КАЖИ, що мій страх і мої побоювання безпідставні. Вони справжні.

НЕ НАМАГАЙСЯ мене переконувати, що ти досконалий і непомильний. Бо переживаю глибоке потрясіння, коли виявляється, що ти не такий.

НЕ ДУМАЙ, що виправдання переді мною є нижче твоєї гідності. Чесне виправдання пробуджує, в мені велику сердечність до тебе.

НЕ ЗАБУВАЙ, що я люблю експериментувати. Не забороняй мені робити досліди, бо без цього не буду розвиватися!

НЕ ЗАБУВАЙ, що я швидко расту. Напевно, тобі тяжко іти зі мною крок у крок, але прошу, тебе, постарайся.

ПАЛОМНИЧЕСКИЕ ПОЕЗДКИ

Київ | Чернігов | Мгарь | Густынь | Почаев | Глинская пустынь | Святогорск |
Кулевча | Оптина пустынь | Крым | Москва | Дивеево | Валаам | Соловки

(044) 592-9096, 332-9096, 332-9690, (066) 087-3565,
010-0858 (097) 288-7431, (067) 788-4959
<http://putnik.kiev.ua/> e-mail: pytnic@ua.fm

Проза всем Святим.

Живу и удивляюсь,
 Как трудно бывает в скорбях и искушеньях,
 И силой восхищаюсь как люди, вот Эти, Святые –
 простые,
 В трудах и молитвах несли свои Кресты
 И не красивые да золотые,
 А пятитонные, дубовые, литые
 Лежали на сильных спинах их
 И сила та была внутри,
 Снаружи были в большинстве слабы они.
 Бессонными ночами в молитве проводили
 Отмеренные им часы и дни,
 А днём – трудами и примером
 Спасали тысячи людей,
 С любовью, лаской и терпением,
 Не торопились жить скорей.
 Всегда степенны в разговорах,
 Скупы в словах, и так мудры,
 Что Божий Свет из них выходит
 И дарит всем свои Дары.
 О, как я всех Вас уважаю,
 Святые, праведники, мученики, все
 Кто истинно впитал в себя всё Слово Божье
 И нёс Его во все миры и все концы,
 Молюсь я Вам, святые девы и отцы!
 И просто так, скажу по-светски:
 Вы – мо-лод-цы!
 Молите же за нас Христа,
 Чтоб нам с такой же радостью в сердцах и на устах
 Нести свой Крест стремясь как можно ближе к
 Небесам!

*Александр МАРТЫНЕНКО
 Зазимье, 2009*

Свято-Воскресенська парафія в жовтні організує **Недільну школу** для дітей, а також **уроки Православ'я** для дорослих.

Заняття будуть проводитися в храмі щонеділі.
 Запрошуємо всіх бажаючих!
 т.8 067 442 26 87

Мудрість святих:

— У молодості, коли я був революціонером, я молився так:

«Господи, дай мені силу, щоби я міг змінити світ».

Ставши дорослим мужчиною і зрозумівши, що минула половина мого життя, до мене дійшло, що я не змінив жодної душі. Тоді я змінив молитву і молився такими словами:

«Господи, зроби так, щоб я міг змінити усіх тих, з ким спілкуюсь, — мою рідню, друзів, і тоді я буду вповні задоволений».

Тепер я вже стара людина, дні мої полічені, і починаю розуміти, яким я був дурнем. До мене прийшла мудрість - і я зрозумів, що якщо мені вдасться змінити себе - це вже буде достатньо.

Тепер одна з моїх молитов звучить:

«Господи, дай мені ласку, щоб я сам змінився!»

Якщо б я просив Господа про це від самого початку, то не змарнував би свого життя.

Просимо допомогти дівчинці!

Біда може торкнутися кожного і часто вона не питає чи готова людина її прийняти. Особливо тяжко бачити хворих дітей хворобою, яку можна побороти при умові щирої підтримки від ближніх - хто молитвою, хто порадою, а хто матеріально. Нещодавно нам стало відомо, що в Зазим'ї є онкохвора маленька дівчинка Аліна Машковець (в хрещенні Ангеліна), якій всього 2,8 роки, щоб спасти дівчинку довелося видалити одну нирку. Зараз вона проходить хіміотерапію.

Просимо всіх небайдужих допомогти дівчинці вижити!

Реквізити:

Деснянське відділення Ощадбанку м. Київ 8451, МФО 320230, код ЄДЗПОУ 05823976

№ транзитного рахунку за операціями з платіжними картками 37398 004

№ карткового рахунку 26257505106331

Машковець Оксані Григорівні, тел.8 098 429 70 44

При нашому храмі діє **Православна бібліотека**.

У фондах бібліотеки є різноманітна духовна література, відео (фільми, лекції) і аудіо записи в CD, DVD форматах.

**Смиренно просимо не використовувати газету в побутових цілях.
 Якщо вона вам більше не потрібна, то подаруйте її ближнім.**

Наша газета відкрита до співробітництва з православними авторами і всіма, хто бажає допомогти в наших добрих починаннях. "Зазимський Благовісник" видається на пожертвування прихожан, а тому розповсюджується безкоштовно. Ми будемо намагатися робити видання більш цікавим, об'ємним і якісним. З питань співробітництва і фінансової підтримки видання газети звертайтеся до диякона Анатолія Слинька.

Газета "Зазимський Благовісник" видається Свято-Воскресенською парафією с.Зазим'я
 Головний редактор: прот. Олександр Генераленко
 Відповідальний редактор: диякон Анатолій Слинько

Сайт: <http://zazimye.info>
 email: blagovist@zazimye.info
 тел. 8 067 442 26 87